

[Fogh Rasmussen]

Dans tid, og det vil den vedblivende være. Sådan oplever vi det jo hver dag.

Men det absolutte højdepunkt i statsministerens tale var, da han fandt anledning til at citere sin egen nytårstale. Statsministeren sagde: Vi er et lille land, men vi kan godt tænke stort. Der vil jeg betro statsministeren, at på det tidspunkt, da vi lyttede til dette bevingede udsagn, hensatte det Tinget i dyb eftertænk-somhed. Navnlig når udsagnet sættes i relief af regeringens fodslæbende holdning til afgørende spørgsmål i forsvars- og sikkerhedspolitikken. De ulykkelige begivenheder i det tidligere Jugoslavien er en daglig påmindelse om, at frihed, fred og sikkerhed ikke er en given ting, end ikke i Europa nær ved vores egen dør. Frihed, fred og sikkerhed skal vi daglig gøre en indsats for at bevare og styrke, og på den baggrund kunne man jo nok have forventet, at statsministeren havde gjort mere ud af at beskrive regeringens forsvars- og sikkerhedspolitik. Men det skete ikke, og det undrer mig så meget mere, som der jo fra regeringens hold er skabt en ikke ubetydelig usikkerhed om, hvad der egentlig er regeringens linje på dette punkt.

Vi ved alle, at det er en fast hovedhjørnen i dansk forsvars- og sikkerhedspolitik, at Danmark er og skal være medlem af NATO. Det er der faktisk syv partier her i Tinget der står bag. Derfor var det jo forunderligt her forleden at erfare fra dagspressen, at forsvarspolitiske ordførere for to af regeringspartierne fandt anledning til at sige, at det ville være naturligt at inddrage Socialistisk Folkeparti i kommende forhandlinger om et nyt forsvarsforlig:

»Det Radikale Venstres forsvarspolitiske ordfører, hr. Jørgen Estrup, kalder det »en overordentlig fornuftig idé« at indbyde SF, og Socialdemokratiets forsvarspolitiske ordfører, fru Ingrid Rasmussen, mener, at SF har bevæget sig så meget, at partiet vil være en særdeles interessant forhandlingspartner«, fremgår det af Det Fri Aktuelt fra den 16. maj.

Så har vi erfaret, at forsvarsministeren faktisk har taget afstand fra tanken om at inddrage Socialistisk Folkeparti i kommende forhandlinger om et forsvarsforlig. På den baggrund er der skabt en så betydelig usikkerhed om, hvad der egentlig er regeringens intentioner i forsvars- og sikkerhedspolitikken, at man kunne have forventet, at statsministeren eller

den socialdemokratiske ordfører ville have benyttet denne anledning til at skabe fornøden klarhed.

Det skete ikke, og derfor vil jeg benytte anledningen til at stille det spørgsmål til statsministeren, om det er regeringens opfattelse, at det vil være en naturlig ting at inddrage Socialistisk Folkeparti i et kommende forsvarsforlig, navnlig set i lyset af det landsmøde, som Socialistisk Folkeparti netop har haft, og som har bekræftet Socialistisk Folkepartis gamle og velkendte modstand mod NATO og dermed modstand mod det, som er en af hovedhjørnenene i dansk forsvars- og sikkerhedspolitik.

Jeg stiller spørgsmålet i lyset af udenrigsministerens nylig fremsatte trussel om, at Socialdemokratiet, SF og Det Radikale Venstre vil genoptage fodnotepolitikken fra 1982-88, hvis der efter valget skulle komme en borgerlig-liberal regering støttet af Fremskridtspartiet.

Det får os jo til at bemærke, at den loyalitet, som Venstre og Det Konservative Folkeparti har vist på det udenrigspolitiske område i forhold til rødkløverregeringen, altså åbenbart ikke kan forventes at ville blive gengældt og fortsat under en regering, hvor De Radikale og Socialdemokratiet er i opposition. Lad mig blot minde om, at vi i august sidste år ikke på nogen måde misbrugte situationen, da den nuværende regering havde svært ved at skaffe et flertal for at sende danske FN-tropper til Eks-jugoslavien.

Jeg vil gerne understrege, at Venstre i en kommende borgerlig-liberal regering vil lægge op til et bredt samarbejde om udenrigspolitikken. Det ved vi at også de to nuværende regeringspartier CD og Kristeligt Folkeparti står for, og derfor kunne det være interessant at vide, hvad man i CD og i Kristeligt Folkeparti mener om den radikale udenrigsministers tilbøjelighed til at genoplive fodnotepolitikken gennem samarbejde med Socialistisk Folkeparti på det udenrigspolitiske område.

SF har netop på sit landsmøde bekræftet den gamle SF-modstand mod NATO. SF er et anti-NATO parti, og det var dette anti-NATO parti, som sammen med visse naive – vil jeg godt sige – socialdemokrater og radikale begik den ene sikkerhedspolitiske fejlurdering efter den anden i 1980'erne og i realiteten gik de øst-europæiske kommunistdiktatorers ærinde gennem fodnotepolitikken. Og det er altså dette